

Janko Cundrič v Deveti deželi.

II.

Janko je šel naprej po Deveti deželi. Bilo je res lepo kakor v rajju. Ni se mogel nagledati raznih lepot. Skoro je pozabil, da je lačen. Kdo bo pa lačen, če vidi oko toliko zanimivega, če sliši uho toliko lepega!

Šele, ko se je Janko nagledal in naslišal, kar mu je ugajalo, se je spomnil, da bi bilo dobro kaj pod zobe.

Šel je ravno skozi gozd. Samo malo je pogledal okrog sebe, pa je zagledal vse polno rdečih jagod. Pa kakšne so bile te jagode. Debele kakor doma jabolka. In pa okusne, jej, okusne! Ni mogoče ne povedati ne popisati, kako so bile jagode v Deveti deželi sladke.

Janko jih je jedel in ni prenehal tudi potem ne, ko je že videl, da jih ima za enkrat dosti. Hotel je iti naprej pa ni mogel. Preveč se je bil najedel. Položil se je v hladno senco in mislil sladko zaspati. Poskušal je pač zaspati, pa ni mogel. Ni šlo, kar ni šlo.

Zdaj pa še to! V travi, malo od Janka, je lezel velik rogač. Janku se je zdelo, da je vse večji ko domači doma. Pa naravnost proti Janku jo je brisal. Strahovito je odpiral svoje klešče in grozil z njimi, da objame ubogega Janka. To je pa tudi vedel Janko, da rogači še doma ne prijemajo preveč rahlo s svojimi kleščami. Pa kaj naši rogači — so nedolžni v primeri s pošastnimi kleščami v Deveti deželi.

Janku je zastala sapa ... Kaj bo družega — pot pod noge in bežati bo spet treba! In bežal je Janko — rogač pa za njim.

Janko se je skušal odkrižati nadležnega preganjalca s svojo kapo. Zamahnil je z njo po rogaču, pa samo

enkrat. Zakaj rogač je pograbil kapo s svojimi kleščami in jo je začel trgati, dokler ni bila popolnoma razcefrana.

Janko bi bil jokal za svojo kapo, če bi bilo kaj pomagalo. A rogači ne poznajo usmiljenja, ne pri nas ne v Deveti deželi. Janko je storil, kar je vedel in znal, da bo najboljše: zbežal je spet, kar so ga nesle noge.

In pribežal je do velikega drevesa. Če bi bil splezal na drevo, morebiti bi bil rešen. Drevo je visoko in ima košat vrh. Mogoče bi priplezal do prvih vej, potem pa po vejah v vrh in tam bi se skril, da bi ga rogač ne videl.

Pa zastonj! Sredi debla se je Janko ozrl, pa — o groza! Rogač je bil že pri deblu! Pripravljal se je že tudi, da bo splezal naravnost za Jankom. Ni mogoče, da bi se Janko rešil. O dobri Bog in sama sveta Mati božja, vidva pomagajta, pomagajta!

Res se je Janko spomnil Boga. In to ga je rešilo. V glavo mu je padla prava misel: Janko, preveč si bil nezmeren! To ni bilo prav. Obljubi, da boš v prihodnje vedel, kdaj imaš zadosti! Obljubi!

V zadnjem hipu še je sklenil Janko, da se bo boljšal. In tisti hip se je že tudi rogač odvrnil od drevesa in krenil svojo pot.

Janko se je potem vesel spustil z drevesa. Še bolj vesel pa je bil, ker ga je prav takrat dvignila nevidna moč in ga nesla čez hribe in doline, čez planjave in dobrave, ter ga končno spet postavila na trdna tla.

Ko je Janko pogledal okrog sebe, je spoznal, dja je na domačih tleh. Tega spoznanja je bil bolj vesele kò vseh dobrot v Deveti deželi.

Sevé, lepo je že v Deveti deželi, še lepše pa doma pri starših. Dober in ljubezniv pa mora biti človek povsod; če ne, mu nikjer ni dobro.

Griša:

Pri jaselcah.

*Ježušček v jaselcah spi.
Ob njem bedi mati Marija,
trudna od poti, skrbi,
bele plenice previja.*

*V jaselcah Jagnje leži.
V družbi pastirjev in črede
sladko, na smeh se drži,
mar mu ni mraza in bede.*

*Ježušček ljubi ljudi:
male, preproste, uboge.
Oj, poiščite ga vsi:
mnoge vas reši nadloge!*

*Vsakemu kaj podeli,
kdor ga z zaupanjem išče.
Hlevce njegov spremeni
mnogim se v ljubo svetišče.*

*Kjer pa še Ježušček spi
v duši posvetni, oholi,
tam naj Ljubezen bedi,
naj za sovražnico moli!*